

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.496 van 19 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, Assyrisch christen zijn en afkomstig zijn van Mezerik in buurt van Semel (Zakho; Noord-Irak). U zou uw land hebben verlaten omwille van de problemen van uw echtgenoot, (H.B.A.) (O.V.6.101.624). Kort voor uw vertrek zou uw echtgenoot, die als chauffeur bij de gemeente van Zakho werkte, door terroristen zijn ontvoerd. Uw echtgenoot zou zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij met hen zou samenwerken. Na de vrijlating van uw echtgenoot zouden jullie zich een tijdje bij familie in Zakho hebben schuilgehouden. Op 11 mei 2007 zou u samen met uw echtgenoot en uw twee dochtertjes Irak zijn ontvlucht en naar Europa zijn gekomen. Op 14 juni 2007 hebt u een eerste asielaanvraag ingediend in België dewelke resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal op 14 april 2008 en dit omwille van tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenoot. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 2 juli 2008. Op 22 juli 2008 hebt u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag ingediend. U bent intussen opnieuw zwanger.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u uw tweede asielaanvraag volledig op dezelfde elementen als die door uw echtgenoot werden aangehaald, meerbepaald de politionele documenten die een bewijs zouden vormen dat jullie door terroristen bedreigd werden (gehoorverslag CGVS, p. 2). Aangezien er in hoofde van uw echtgenoot een weigeringsbeslissing genomen werd omwille van het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen en aangezien u, zoals reeds opgemerkt, uw asielaanvraag integraal baseert op de asielverklaringen van uw echtgenoot kan er ook voor wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot op heden kunt u geen enkel origineel document neerleggen dat uw identiteit aantoonst, dit terwijl uw originele identiteitskaart naar België zou zijn opgestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 2). Door het uitblijven van het voorleggen van identiteitsdocumenten kan er niet nagegaan worden wat uw ware identiteit is. Daarenboven is het opmerkelijk dat u tijdens uw tweede asielaanvraag beweert nooit in het bezit te zijn geweest van een nationaliteitsbewijs (gehoorverslag CGVS, p. 2), maar wel over een identiteitskaart te beschikken, dit terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaard hebt dat u uw nationaliteitsbewijs bij uw schoonouders hebt achtergelaten (gehoorverslag CGVS dd. 05/02/2008, p. 4). Toen u met uw eerdere verklaringen geconfronteerd werd, vergoelijkte u dit door te stellen dat u toen het woordje 'nationaliteitsbewijs' verkeerd begrepen had. U beweert dat uw echtgenoot u achteraf heeft uitgelegd dat er twee soorten documenten zijn, namelijk een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit argument is echter niet afdoende aangezien u tijdens uw eerste asielaanvraag heel goed op de hoogte was van de twee verschillende documenten aangezien uzelf verklaard hebt dat u uw identiteitskaart verloren hebt en dat u behalve uw identiteitskaart ook een nationaliteitsbewijs had maar dat u dit bij uw schoonouders hebt achtergelaten (gehoorverslag CGVS, dd. 05/02/2008, p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat betrokkene zwanger is."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 57/6 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Aangaande het feitenrelaas voert zij aan dat zij originele documenten aan haar toenmalige raadsman overhandigde, doch deze laatste liet verstek gaan op het interview. De documenten worden in kopie bijgevoegd.

Verzoekster meent dat uit haar verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat zij in gevaar verkeert in Irak ten gevolge van haar politiek verleden en dat van haar familie. Zij stelt dat zij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal aanhaalt.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij zich voor wat betreft haar asielmotieven baseert op het relaas van haar man. Bijgevolg kon de Commissaris-generaal op goede gronden besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster en is deze afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar echtgenoot (RvS 2 mei 2005, nr. 144.038; RvS 28 februari 2002, nr. 104.134). De asielaanvraag van haar echtgenoot werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 27.495 van 19 mei 2009.

Verzoekster weerlegt de motivering niet inzake het feit dat zij tot op heden geen origineel identiteitsdocument heeft voorgelegd en dienaangaande tijdens de behandeling van haar twee asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Nopens het feit dat verzoekster de mening toegedaan is dat zij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die de Commissaris-generaal aanhaalt stelt verweerder terecht vast dat verzoekster nalaat te verduidelijken wat bedoeld wordt met deze 'bijkomende informatie'.

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot de bewering in gevaar te verkeren omwille van haar politiek verleden en dat van haar familie en vervolgens een deel van motivering van de Commissaris-generaal over te nemen zonder ook maar enige poging te ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen in concreto te weerleggen. De omstandige motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden niet dienstig weerlegd.

Het eerste middel is niet gegrond.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien uit haar verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, terwijl de beslissing van het Commissaris-generaal stelt dat er geen risico is. Zij vervolgt: *“Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoekster. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten”*.

4.2. Verzoeksters verklaring dat *“Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoeker. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten”* betreft een miskenning van de inhoud van de bestreden motivering en het administratief dossier

(stuk 20, landeninformatie) waaruit blijkt er in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van haar echtgenoot (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster, die afkomstig is uit Noord-Irak, niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

5.1. Verzoekster voert in een derde middel aan dat de beslissing van het Commissariaat-generaal niet afdoende gemotiveerd is om tot een weigering te beslissen terwijl het volgens de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn.

5.2. Uit het voormelde blijkt dat de omstandig gemotiveerde beslissing aan de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, die inhoudt dat de administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden, voldoet.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 mei 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

dhr. R. SANEN,	toegevoegd griffier.
----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.